

— Ти имашъ златенъ баща . . . А моя, такъвъ скжперникъ е, че би ме опозорилъ!

— Моятъ баща ми е сжщински другаръ. Той ми знае всички тайни.

— Облажавамъ те.

— А чуденъ е твоя баща! Толкова богатъ и да е тъй .

— Може би той . . . но като разбра, че играя.

— И правъ е, да ти кажа, го укори Стайко. Че картата е такава слабостъ, та въ нѣколко месеца можешъ да разоришъ и най-заможния . . . .

— Тъй е братъ! и за това азъ се зарекохъ: Сега ще се заловя. Още утре съ тебе почвамъ да работя; ще видишъ!

Стайко се зарадва като дете, прегърна другаря си и просълзено проговори:

— Дано това ти послужи за урокъ.

— За винаги, за винаги се отричамъ отъ тоя отвратителенъ животъ. — Страшно е кога се подхлъзнешъ. По цѣли нощи безъ сънь . . . Хж тази вечеръ да си възвърнешъ изгубеното, хж другата. И вмѣсто печалба — губишъ, губишъ . . . Па изгубишъ ли веднажъ, втори пжтъ залагашъ двойно, че четворно, до като картата те повлече и не си господаръ на себе си. После, ограбенъ, обвързанъ съ задължения, се завърнешъ въ кжщи: сънь не те хваща; главата ти се цепи отъ болка, до като заболѣхъ . . . Ахъ, ужасни минути! . .

— Само, че да ти кажа ли искрено . . . не че се боя за моитѣ пари, не . . . и тогазъ тъй ми обеща, а .

— Тогава бѣхъ хлътналъ съ колко . . . нѣкакви си 500 . . . Какво е 500 лева!

— Не е за количеството . . . думата ми е, че ти е слабъ ангела.

— О не, този е последенъ пжтъ.